

[Askjær Jørgensen.]

Til miljøministeren vil jeg gerne stille det direkte spørgsmål, i anledning af at ministeren selv har henvist til kendelsen fra 31. marts: betragter ministeren kendelsen som en kendelse, der går ud på en regulær videnskabelig fredning, eller finder ministeren, at det er en almindelig naturfredning? Når jeg læser den, må jeg opfatte den, som om det er en regulær videnskabelig fredning.

I samme forbindelse vil jeg også spørge ministeren, om han har gjort sig overvejelser med hensyn til det problem, at beboerne i Idum by som følge heraf får ekstraordinært store omkostninger til deres spildevandsafledning. Det er jo en følgevirkning af denne delkendelse.

I øvrigt kan jeg tage fat på, hvordan vi vurderer fredningslovgivningen i fremskridtspartiet. I de glade 1960ere, ja, i årene op til omkring 1974, var det almindeligt, at både politikere og borgere levede, som om velstands-fremgang var en selvfølge, og at fremgang kunne opnås, uanset hvor meget offentligt fråds man tillod sig. At den menige borger red med på ødselhedsbølgen, kan man ikke bebrejde ham, når alle daværende politiske partier talte og regerede, som om træerne omtrent var vokset ind i himlen. Det var 1960ernes politiske styre, der lagde op til, at vi tilsyneladende havde råd til hvad som helst, og de linjer, der ligger i den naturfredningslov, vi lever med i dag, har da også deres oprindelse i de gladere 1960ere.

Jeg tror, at det efterhånden er gået op for enhver i det danske samfund, at 1960ernes overbudspolitik mest af alt er årsagen til de barske kendsgerninger om dansk økonomi i 1977. Selv om regeringen endnu ikke har vist vilje til effektivt at tage skeen i den rigtige hånd, men endnu lider af symptomer på overbudspolitiksygen, tror jeg dog, at man inderst inde godt ved, at det offentliges forbrug skal begrænses ganske betydeligt. Fredninger hører også med under begrebet offentligt forbrug. Der kan jeg indskyde, at når der er nævnt tusinde arbejdspladser, er det, fordi vi i fremskridtspartiet tror, at offentligt forbrug, også offentligt forbrug til fredning, har noget at gøre med arbejdspladsernes nedlæggelse.

Den opfattelse, at man kan løse arbejdsløshedsproblemet ved at beskæftige flere og flere i den offentlige sektor, bør enhver kunne indse er forkert. Og det, vi i dag bør drøfte, er, om vi i vort økonomisk syge samfund har råd til

den fredningspolitik, som man lagde op til i 1960ernes overbudspolitik.

I private virksomheder er det således, at selv om man egentlig godt kunne tænke sig en stor, flot græsplæne og et stort, flot springvand foran fabrikken, må man undlade den slags luksusforretelser, indtil man har pengene til det.

Ministerne nævnte også, at der var 1.000 beskæftigede. Ja men hr. miljøminister, prøv så at redegøre for, hvor mange der er beskæftiget i de virksomheder, der forarbejder ørrederne fra disse dambrug! Prøv at forklare os, hvor mange der er beskæftiget med transport, med fremstilling af foder osv.! Jeg tror, at ministeren, hvis han medtager tallene i følgevirkningerne på både den ene og den anden side, vil komme til et langt højere tal. Der er ca. 500 dambrug med 1.000 beskæftigede. Det skal nok passe, at man i gennemsnit har 2 medarbejdere direkte ude på hvert dambrug, men der er jo følgevirkninger. Øvre i Brande kommune ligger en af de største virksomheder; det er sikkert ikke ministeren ubekendt.

Men i fortsættelse af påstanden om, at der bliver tusinder af arbejdsløse, når man nedlægger dambrug, vil jeg gøre opmærksom på, at det, man glemmer i regeringen, er, at hver gang det offentlige inddriver 1.000 kr. i skat fra dansk erhvervsliv og bruger pengene til f. eks. ikke helt nødvendige fredninger, så mangler de 1.000 kr. ude i erhvervslivet til at holde hju-lene og beskæftigelsen i gang.

I fremskridtspartiet ser vi sådan på det, at hver eneste krone, man kan undlade at kræve ind i skat, er en krone, der hjælper i den rigtige retning med at afskaffe arbejdsløsheden, og det er på denne baggrund, vi stiller det spørgsmål, om vi ikke i disse økonomisk vanskelige tider bør begrænse det offentliges udgift til fredninger.

Det er den alvorlige sag med fredningen ved Idum Å – der direkte nedlægger arbejdspladser og reducerer dansk eksport – der har foranlediget vor gruppeformand, hr. Ove Jensen, til at rejse denne forespørgselsdebat, og foranlediget heraf stiller vi i fremskridtspartiet spørgsmålet: har vi råd til denne fredning og dermed at få disse nye arbejdsløse? Vi prøver at stille os selv over for valget enten at undvære fredningerne eller at være ansvarlig for, at nogle borgere måske mange år frem mister deres job.

Nu er der nok nogle, der måske vil anføre, at der kun bruges 50–60 mill. kr. om året til